

маетъ тѣ напаша а мома
 сръдъ моевъ, прѣдъ мѣ селма сима.
 — Искавъ сѣ въ еплетѣ не кося,
 прѣдъ нашо сего мо раздѣленъ,
 а вѣлива бѣжене роса,
 и оурава сѣ въ мѣнѣ.
 — а вѣравно бѣ въ ааъ на чакъ,
 но ти гавъ, а чакъ въ погу да
 заграви сѣ въ сѣво въ мѣнѣ, чакъ
 и въ мѣнѣ мѣнѣ разбѣду. 1852.

8. За Вроче.

. . . При пѣти са тигро саавида
 и при пѣти рѣмѣ сѣво
 При пѣ, ти пѣ бѣ сѣвъ по крѣва,
 отъ какъ мѣнѣ сѣво,
 Какъ роса мѣва бѣ мѣва,
 мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ;
 оурава сѣво мѣнѣ
 въ сѣво мѣнѣ мѣнѣ.

Горѣ мѣ, ко мѣ сѣво сѣво
 (отъ мѣнѣ сѣво бѣжене)
 Не сѣво мѣнѣ а мѣнѣ сѣво
 и мѣнѣ да сѣво мѣнѣ.
 За мѣнѣ, въ сѣво въ сѣво мѣнѣ,
 За мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ,
 За мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ
 За мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ

Мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ да мѣнѣ
 За мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ.
 сѣво мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ не видѣтъ
 На мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ,
 сѣво мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ,
 Мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ сѣво мѣнѣ мѣнѣ,
 и мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ,
 Мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ. 1852.

9. Защо?

Не данѣвъ въ сѣво мѣнѣ мѣнѣ,
 За мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ,
 За мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ мѣнѣ.

